

virksomhed, hvis man nu skulle tænke sig, at man havde ansvaret for at drive en virksomhed.

Derfor kan der være fornuft i – og det ved enhver virksomhedsleder – at foretage nogle investeringer for at kunne komme videre og for at få forhindret noget af det, som ellers kunne opstå.

Jeg mener, vi har et fælles problem med fedmen, og jeg mener, at det ikke kan være rigtigt, at det er andre patienter, der skal betale for, at man ikke tør gøre noget ved det ved at gøre en aktiv indsats.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jamen vi sætter jo netop ind; det er jo det, vi siger nu. Vi siger, at det er et af de bærende elementer i de visioner, vi har, at vi sætter ind, fordi fedmen op gennem 1990'erne er steget og steget og steget. Hvem var det nu i øvrigt lige, der sad i regering dengang? Så vi sætter ind, men det er da ikke uvæsentligt, på hvilken måde man forsøger at sætte ind.

Hvis folk ikke er bevidste om, at her er noget, der ikke er godt for dem, hvis de ikke er vidende om, hvordan de ændrer på det, så kan det da ikke være ligegyldigt, hvilke midler man tager i anvendelse.

Jeg er glad for, at vi er enige om målet. Det tror jeg også man er i hele den vestlige verden, men selv i USA, hvor man har madordning, selv i Sverige, hvor man har madordning, er det heller ikke lykkedes endnu. Vi vil gerne de madordninger. Det er det, vi lægger op til.

Så om betaling og det sociale: Altså fede bliver folk ikke, fordi de spiser for lidt. Det bliver de, fordi de spiser for meget og forkert, og det er altså ikke de forkerte varer i det her land, der er dyre. Det er altså de rigtige varer. Endnu et eksempel på, at vi virkelig har fået holdningsændring: Man skal spise nogle flere æbler, der koster 10 kr. pr. kg, 12 kr. hvis de er økologiske, i stedet for at man køber vingummi og chokolade, der koster 150 kr. pr. kg. Det her er en forfejlet disposition.

Jeg er enig – jeg kommer jo fra Århus – i, at dér er der fornuftig fokus på det. Desværre har den socialdemokratiske rådmand i det nye forslag nedlagt den kostpolitik, der lå ude på de århusianske daginstitutioner, men det viser så måske også, at der ikke er den helt store sammenhæng.

Om det internationale til hr. Martin Lidegaard, for selvfølgelig vender jeg tilbage til det, når jeg har lovet det: Både i den korte version og i den lange version er der jo masser af fokus på

især det europæiske samarbejde, europæisk samarbejde omkring fødevarerikkerhed, europæisk samarbejde omkring forskning.

Derudover er et af Venstres ønsker netop, at vi giver forbrugerne mulighed for at få fødevarer fra hele verden. Det er nogle ting, vi er nødt til at regulere i WTO, i de internationale organisationer, der er, hvor vi gør en indsats, og jo i høj grad også i EU.

Men det er jo fælles regler, der er udgangspunktet for, at det er trygge forbrugere, der kan vælge fra hele den her verden. Der er masser af internationalitet i det.

Formanden:

Hr. Martin Lidegaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg er meget glad for at høre, at hr. Henrik Vestergaard er enig med mig i, at da 80, 90 pct. af reglerne, som vi arbejder med i dansk fødevarerpolitik, bliver fastsat på europæisk plan, er det ikke helt ligegyldigt, hvordan man tilrettelægger vores tilskudsordninger og vores politik i forhold til EU. Det er jo en meget, meget væsentlig pointe.

Men vil hr. Henrik Vestergaard så ikke give mig ret i, at det da er påfaldende, at der i redegørelsen her står to linjer om, hvad den danske politik i forhold til EU skal være? Det kalder jeg ikke en omfattende redegørelse.

Kl. 10.30

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Desværre giver Venstres ordfører mest ikkesvar. Det var jo også tilfældet i forhold til det spørgsmål, jeg stillede.

Jeg vil godt tage fat i det med den kommunale madordning igen. Venstre slår jo meget på, at vi skal have frihed, at kommunerne skal have frihed til at indføre madordninger; det skal ikke være under tvang, og det skal gøres, sådan som den enkelte kommune nu vil.

Der er problemet jo, at når kommunerne ikke har midler til det, så har Venstre jo reelt tvunget dem til ikke at lave de her madordninger. Det nytter jo ikke noget at sige, at man skal have frihed til at vælge, når det ikke er muligt i forhold til de økonomiske midler, der er.

Beviset er jo, at der var mange, mange flere kommuner, der ønskede madordningen, end